

vypraveno

dne 5. 6. 13

PŘÍLOHA
Ministr vnitra
Jan Kubice

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0101 v

MVCRP00X206M

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 14. 6. 2013
podpis: [Podpis] 14. 6. 2013

V Praze dne 14. 6. 2013
Č.j.: MV-39877-4/VS-2013

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal [...], bez státního občanství, trvale bytem [...], rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12.2.2013, čj. VS-1155/53/2-1999, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

Odůvodnění

I.

[...] (dále jen „žadatel“) podal žádost o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“). Správní řízení o této žádosti Ministerstvo vnitra zahájilo dne 28.6.2012. Jedná se o třetí žádost v předmětné věci. Předcházejícím žádostem nebylo vyhověno, a to rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 12.10.1999 pod čj. VS/2-53/1155/99, které bylo potvrzeno rozhodnutím ministra vnitra ze dne 29.5.2000 pod čj. VS-1630/2000-100 (v právní moci dnem 8.6.2000) a rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 6.2.2006 pod čj. VS-1155/53/2-1995 (v právní moci dnem 1.3.2006).

Z obsahu podání je zřejmé, že žadatel je nyní bez státního občanství. Dříve byl státním občanem Arménie, ale z vlastního podnětu se dne 3.5.2000 vyvázal z tohoto státního svazku na Zastupitelském úřadě Arménie ve Vídni. Trvalý pobyt na území České republiky mu byl povolen dne 4.8.1995. Tímto splňuje žadatel

podmínku nejméně pětiletého povoleného trvalého pobytu na území České republiky ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství. Žadatel byl dvakrát ženatý. První manželství s bylo rozvedeno dne 2.11.1994. Druhé manželství s bylo rozvedeno dnem 12.1.2004. Nyní žije ve společné domácnosti s družkou a jejich nezletilým synem Z prvního manželství má dvě zletilé dcery, které žijí s matkou ve Francii.

Žadatel prokázal splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. c) (nebyl v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin) a písm. d) (prokázal znalost českého jazyka) zákona o státním občanství.

Žadatel splňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství, neboť jak je již shora uvedeno, z vlastní vůle se vyvázal v roce 2000 z arménského státního občanství.

V průběhu správního řízení o jeho žádosti bylo zjištěno, že žadatel řádně neprokázal splnění podmínky ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství a to tím, že neplnil povinnosti vyplývající pro něj ze zvláštních právních předpisů, tj. zejména právních předpisů na úseku daní, odvodů a poplatků. Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí žádosti nevyhovělo. Ministerstvo vnitra označilo důvody nevyhovění jeho žádosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí, které vyústily v závěr Ministerstva vnitra v tom smyslu, že žadatel neprokázal transparentnost svých příjmů a nedostal požadavku na žadatele o státní občanství v intencích rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16.6.2005 sp.zn. 8 Ca 80/2005. Podle tohoto rozsudku u každé osoby ucházející se o udělení státního občanství České republiky lze právem požadovat, aby její chování bylo zcela transparentní a prosté všech pochybností, a to i v otázce získávání finančních prostředků.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 12.2.2013, čj. VS-1155/53/2-1999 podal žadatel včasný rozklad. K rozkladu připojil údaje z veřejné části Živnostenského rejstříku s platností ke dni 25.2.2013, kopie přiznání k dani z příjmů právnických osob společnosti s.r.o. za zdaňovací období od 1.1.2009 do 31.12.2009, od 1.1.2010 do 31.12.2010 a od 1.1.2011 do 31.12.2011.

Žadatel označil rozhodnutí, proti kterému rozklad směřuje. K tvrzení Ministerstva vnitra „....žadatel svými osobními a pracovními vazbami, i přes dlouhá léta pobytu v České republice, není do českého prostředí dostatečně integrován....“. žadatel namítá, že se nezakládá na pravdě, neboť za tuto dobu má v České

republice řadu blízkých přátel a známých, ať už z pracovní činnosti nebo společenského života. Není podle něj možné se stýkat pouze se svými krajany. Podle něj je třeba vzít v úvahu, že byl ženatý 8 let s občankou České republiky, která měla řadu svých přátel a příbuzných, se kterými je v kontaktu dodnes. Žadatel v rozkladu dále konstatoval, že si je vědom skutečnosti, že při podání žádosti si neuvědomil, že je stále společníkem společnosti s.r.o. a do 21.9.2010 i jejím jednatelem. Byl však požádán svojí první manželkou o pomoc se založením této společnosti a sám zde zůstal jen formálně, bez jakékoliv spolupráce nebo zisku. Nepodnikl však už dříve žádné kroky pro vymazání své osoby z této společnosti. Sdělil také, že v současné době činí kroky v této věci, nicméně problém nastal v okamžiku, kdy se pokusil osobně jednat s ostatními společníky, ti pobývají v zahraničí, obrátil se na ně písemnou formou a nyní čeká na odpověď. Vzhledem k této skutečnosti nemá možnost předložit daňová přiznání společnosti, finanční úřad mu sdělil, že doklady mu neposkytne, neboť již není jednatelem společnosti, ale prostým společníkem. Sdělil také, že podnikání obchodní firmy bylo přerušeno a následně dne 23.3.2010 zrušeno. Doklad byl předán spolu s žádostí na Ministerstvo vnitra.

Na základě těchto skutečností žadatel požádal znovu o přehodnocení jeho žádosti. V České republice žije dlouhá léta, stala se jeho domovem.

III.

O rozkladu rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra.

Ministr vnitra posoudil zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni. Ministr vnitra konstatoval, že postup Ministerstva vnitra byl věcně správný a napadené rozhodnutí je v souladu se správním řádem a zákonem o státním občanství.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 5.9.2012 podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu správní řízení o žádosti přerušilo a souběžně podle ustanovení § 59 správního řádu předvolalo žadatele, aby se dne 16.10.2012 dostavil na Ministerstvo vnitra s tím, že se podle ustanovení § 45 odst. 2 správního řádu vyzývá, aby tohoto dne předložil listiny, které v tomto usnesení explicitně označilo. Dále tímto usnesením Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení podle § 44 správního řádu a § 10 zákona o státním občanství. Žadatel byl poučen, že podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu má právo nahlížet do spisu, navrhopat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu správního řízení a vyjádřit ve správním řízení své stanovisko, respektive vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, a to až do doby jeho vydání. Žadatel byl poučen o postupu předání dotčených dokladů Ministerstvu vnitra a o tom,

že tyto podklady jsou nezbytné pro úplné a přesné zjištění skutečného stavu věci a prokázání splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky (§ 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství). V dotčeném usnesení Ministerstvo vnitra poučilo žadatele o následcích nedodání předmětných dokladů ve stanovené lhůtě, tj. o možnosti zastavení správního řízení o jeho žádosti ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žadatel byl rovněž poučen o možnosti zvolit si zmocněnce ve smyslu ustanovení § 33 správního řádu. Žadatel se dne 16.10.2012 na Ministerstvo vnitra nedostavil z důvodu nemoci, k tomu předložil doklad o pracovní neschopnosti a písemnou omluvu, které předcházela telefonická omluva s žádostí, aby mu byl stanoven nový termín jednání. Ministerstvo vnitra zohlednilo tyto skutečnosti a usnesením ze dne 14.11.2012 správní řízení opětovně přerušilo a předvolalo žadatele na 4.12.2012. Žadatel se se zmocněncem dne 4.12.2012 dostavil na Ministerstvo vnitra. Do protokolu, jež je součástí spisu uvedl, že jeho podnikatelská činnost se soustřeďuje na firmu s.r.o. K firmě spol. s.r.o. uvedl, že byl požádán první manželkou, aby vypomohl jejímu známému se založením této společnosti v České republice, a to kvůli znalosti českého jazyka. Uvedl také, že firma nikdy nevyvíjela žádnou činnost a s ostatními společníky nemá žádný kontakt. K zániku firmy Kamo uvedl skutečnosti shodné se skutečnostmi uvedenými v rozkladu. Předložil potvrzení Všeobecné zdravotní pojišťovny o bezdlužnosti ke dne dni 2.10.2012 a Zdravotní pojišťovny Ministerstva vnitra.

V daném případě při posuzování žádosti ministr vnitra i rozkladová komise ministra vnitra vycházeli především z čl. 12 odst. 1 Ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že podmínky nabývání a pozbývání státního občanství České republiky stanoví zákon. Tímto zákonem je jednak zákon o státním občanství, jednak správní řád. Zákon o státním občanství obsahuje ustanovení, jež upravují způsob a podmínky, za kterých může, nikoli musí, být cizinci státní občanství České republiky uděleno. V této souvislosti pak Ministerstvo vnitra nejen může, ale i musí posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti, např. otázky plnění povinností vůči České republice, a zejména dodržování právních předpisů. Z těchto skutečností vychází rozhodnutí jak Ministerstva vnitra, tak i ministra vnitra. Znamená to tedy, že ani osobě, která o státní občanství České republiky požádá a stanovené podmínky splní, nemusí být vyhověno. Takovéto rozhodnutí není v rozporu s Evropskou úmluvou, ke které Česká republika přistoupila. Vnitrostátní právní úpravy, podle kterých postupují jiné zúčastněné smluvní státy, rovněž obsahují ustanovení, podle nichž mohou, ale nemusí, osobě žádající o státní občanství vyhovět.

Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje

tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na vysvětlující zprávu k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), kde se uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení posuzována existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverenní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, Ministerstvo vnitra prominout, na její prominutí však není právní nárok. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení vychází ze skutečností každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

IV.

Ministr vnitra rozkladem napadené rozhodnutí znovu posoudil z hlediska splnění podmínek pro udělení státního občanství České republiky, o které žadatel požádal. Konstatoval, že není splněna podmínka ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že žadatel neplnil povinnosti vyplývající mu ze zvláštních právních předpisů na úseku daní a poplatků tím, že neprokázal transparentnost svých příjmů. Ministr vnitra se přiklonil k názoru rozkladové komise a Ministerstva vnitra, že v daném případě nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro prominutí jejího splnění. Ztotožnil se s důvody zamítnutí žádosti uvedenými v napadeném rozhodnutí Ministerstva vnitra a v plném rozsahu na ně odkázal. Podle výpisu z obchodního rejstříku společnost s.r.o. je ruskojazyčná firma, kde je žadatel společníkem a jejími jednali a dalšími společníky jsou příbuzní jeho družky s adresami v Ruské federaci. Obdobné je to i v případě

společnosti o. K rodinné integraci žadatele lze namítat, že jeho první manželka nebyla státní občankou České republiky a není tomu tak ani v případě jeho současné družky, jak je shora uvedeno. Pokud se žadatel odvolává na osmileté manželství se státní občankou České republiky, tak podle odůvodnění rozsudku o rozvodu manželství manželé spolu nežili od roku 1998, přičemž toto manželství bylo uzavřeno v roce 1995 krátce před tím, než byl žadateli povolen trvalý pobyt na území České republiky.

Pokud jde o námitky žadatele uvedené v rozkladu týkající se jeho podnikání v rámci společnostio., je třeba uvést, že za relevantní lze pokládat předložená daňová přiznání za léta 2010 a 2011, která obsahují podací razítka věcně a místně příslušného finančního úřadu a podpis oprávněné osoby dotčené společnosti k podání daňového přiznání. Daňové přiznání za rok 2009 tyto náležitosti nemá, proto listinu nelze pokládat za relevantní ve vztahu k údajům v ní obsaženým a kterou lze transparentnost žadatelových příjmů prokázat. Daňová přiznání za léta 2007 a 2008 žadatelem k rozkladu ani v rámci správního řízení před orgánem I. stupně předloženy nebyly, jak vyplývá ze spisu. Tvzení žadatele, že byl požádán svojí první manželkou o pomoc se založením této společnosti a sám zde zůstal jen formálně, bez jakékoliv spolupráce nebo zisku, plně nekoresponduje s údaji ve výpisu z Živnostenského rejstříku osob, ve kterém bylo elektronicky dohledáno, že žadatel je evidován již v ici, kam se oficiálně přestěhoval teprve po dni 2.2.2006.

Pochybnosti lze mít i k možnosti získání daňových přiznání za rok 2007 a 2008 od příslušného finančního úřadu z titulu evidovaného společníka této společnosti, přičemž tuto skutečnost žadatel v rozkladu potvrdil. V této souvislosti je otázkou, kterou žadatel v rozkladu neobjasnil i ta skutečnost, že příslušný finanční úřad mu sdělil, že daňová přiznání mu neposkytne, neboť již není jednatelem společnosti, ale jejím prostým společníkem. Stejně tak nebyla dostatečným způsobem objasněna skutečnost týkající se možnosti, respektive nemožnosti kontaktu s ostatními společníky této společnosti, a to v kontextu žadatelova tvrzení, že se na ně obrátil písemnou formou a nyní čeká na odpověď.

Pokud jde o žadatelovo podnikání pod obchodní firmou ; v návaznosti na dodatečně předložený výpis z živnostenského rejstříku ve vazbě na jeho čestné prohlášení ze dne 30.3.2010, nelze sice ověřit pravdivost jeho tvrzení, ale není v možnostech Ministerstva vnitra toto vyvrátit, aniž by dodatečně po žadateli nepožadoval další potvrzení od finančního úřadu. V čestném prohlášení žadatel uvedl, že od 1.1.2009 do 1.6.2009 měl přerušeno provozování živnosti podle ustanovení § 31 odst.11 živnostenského zákona a v období od 2.6.2009 do 31.12.2009 neměl žádný příjem podléhající zdanění podle zákona č.586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů.

Pracovní integrace je jednou z vazeb, které se hodnotí u žadatele v rámci jeho komplexní integrace do české společnosti, jež zahrnuje jeho vazby nejen rodinné a sociální, ale i vazby pracovní, což v současné době z důvodů shora uvedených u žadatele není možné dosáhnout a lze na ni pohlížet jako na překážku, kterou nelze opomenout při hodnocení splnění podmínek, které zákon o státním občanství upravuje. V kontextu toho pak ministr vnitra v daném případě konstatoval, že integrace žadatele nebyla v současné době komplexně završena zejména pro nesplnění podmínky ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, kdy žadatelem nebylo jednoznačně doloženo splnění povinností podle č.586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů; nebylo možné objektivně hodnotit z dokladů předložených žadatelem transparentnost příjmů z jeho podnikatelských aktivit na území České republiky.

Ministr vnitra se domnívá, že je žádoucí a nutné hodnotit splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky v delším časovém kontextu a vazbách v rámci této komplexní integrace žadatele do české společnosti. Tímto lze objektivizovat nezpochybnitelnost daného rozhodnutí ve věci. K tomu vybízí i charakteristika státního občanství, jako trvalého svazku mezi fyzickou osobou a státem, kdy trvalost tohoto vztahu je dána plnou integrací žadatele o státní občanství do české společnosti v delším časovém období.

Vzhledem k tomu, že z podaného rozkladu nevyplynuly žádné nové, právně významné skutečnosti, které by mohly mít vliv na zrušení napadeného rozhodnutí a nebyly žadatelkou uplatněny relevantní námitky, ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozhodl, jak je uvedeno ve výroku, rozklad zamítnout.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

